

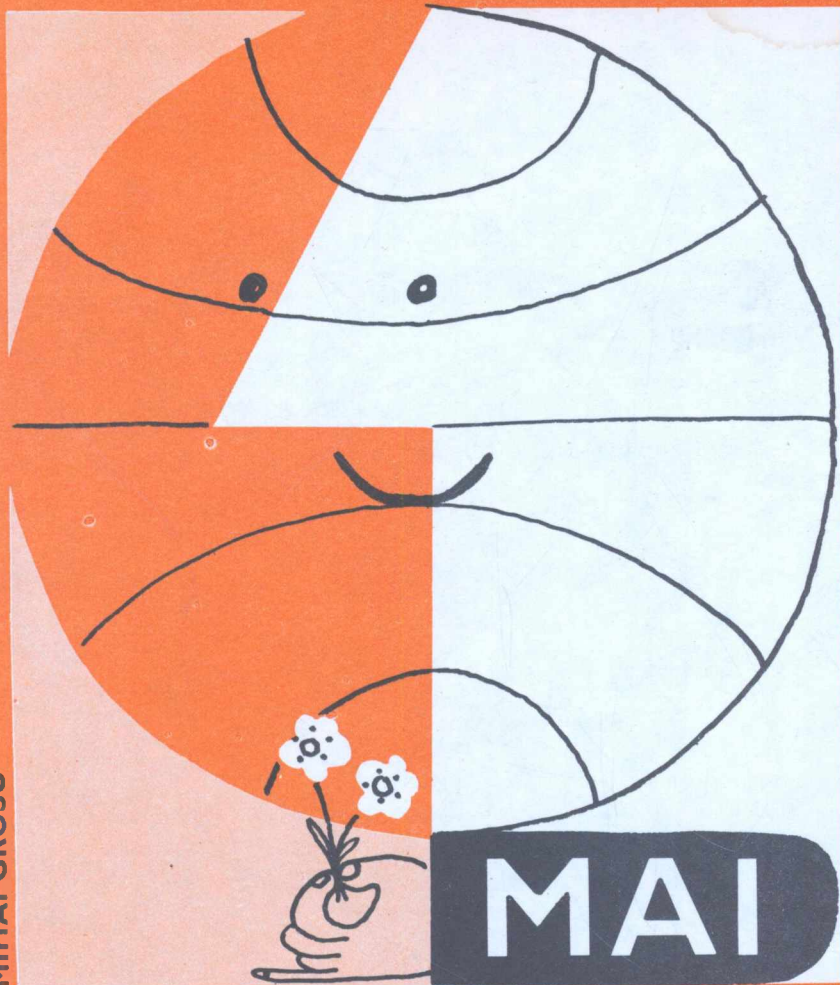
— Grivei!! Nesigură ce stă? Nu știu zi c-a venit un hoț?
— Nu mă interesează... Mi-am terminat orele de serviciu!

Biblioteca Centrală
Regională

Hunedoara-Dava

urzica

ANUL XIX • Nr. 8 • 30 APRILIE 1967 • 16 PAGINI • 1,50 LEI

MIHAI GROSU

STELIAN FILIP

Înrăm în mai, mereu biruitori,
Prin arcul de triumf al primei zile,
Suind spre soare cîntece și flori
Și bucuria viselor fertile.

Privighetori ne cheamă în zăvoi
Să ne întindem masa pe ștergere
Și-ntru cinstirea vremurilor noi
Deasupra ierbii să ciocnim pahare.

În rochie de sălcii și bujori,
Aleargă Primăvara pretutindeni;
O românească horă, de cu zori,
Întinde țara-n ziua de armindeni

Iar inimile-n păsări se prefac,
Spre patru zări tăindu-și zboru-anume
Și fluturînd, pe la nămiezi de veac,
Mesajul omeniei peste lume.

SADI RUDEANU

J'aime flâner sur la

Este pentru prima oară în cariera mea, iubii cititori, cînd regret din suflet că nu pot să vă cînt un foileton! Doamne ce succes aș fi avut dacă apăream la varietăți și începeam să vă cînt în franțuzește despre frumusețile văzute în lumea largă de tovarășii noștri de muncă!

Cine nu știe că înainte vreme plecau în străinătate numai boierii, moșierii, marii bogătași! Azi însă plecăm și noi! Nu numai prin O.N.T., nu numai în excursie, nu numai în colectiv! Nu, că astea-s pe banii noștri! Și e păcat să-i risipești cînd statul are nevoie de specialiști!

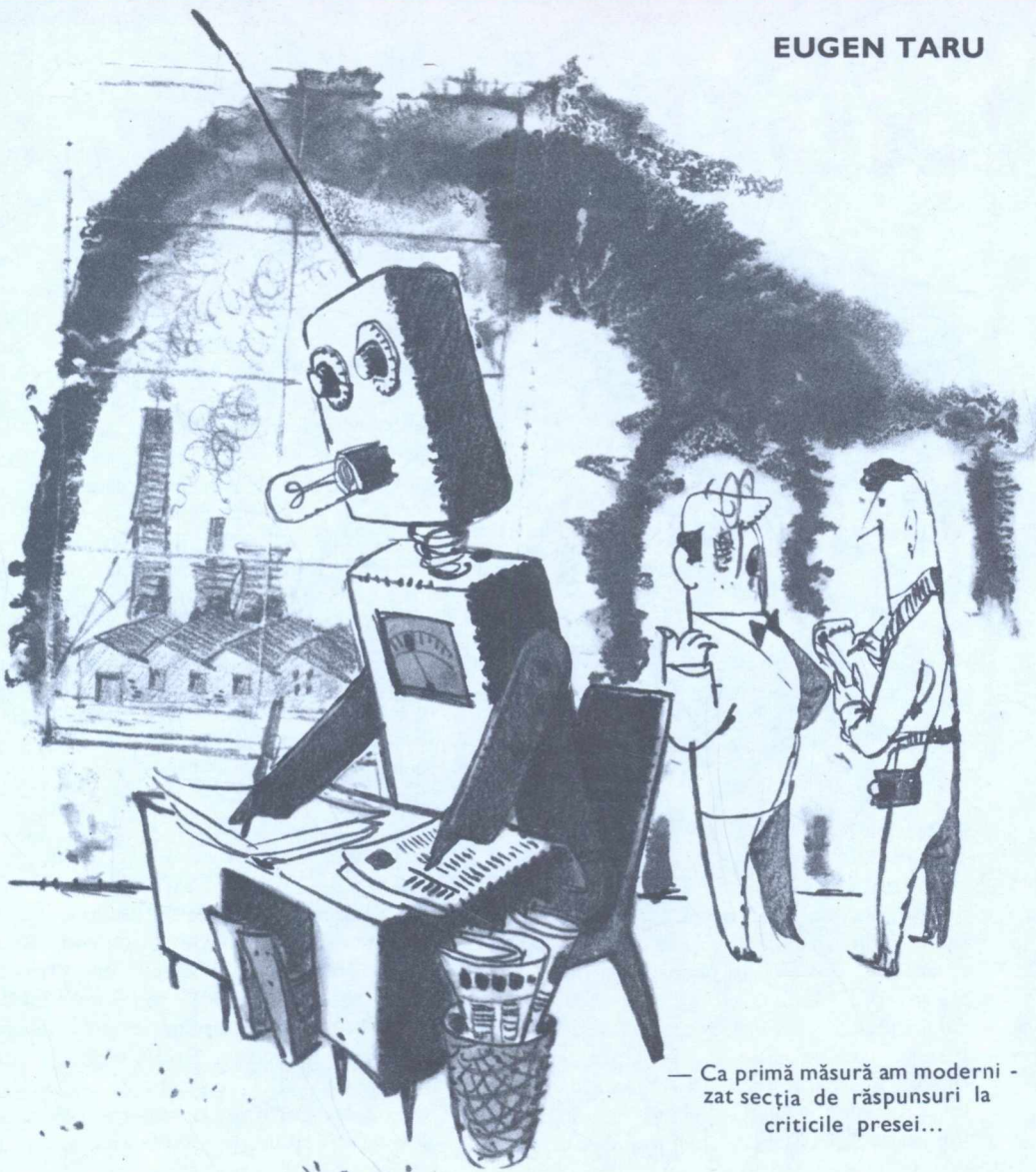
Oh, fraților, singurul om care nu are motiv de plecare pentru specializare în străinătate sînt eu! Ce specializare să fac eu, oameni buni, la Paris? Să mă specializez să fac glume bune? Nici la Paris nu te învață asta cineva! Dar dacă eu aș fi fost inginer! Of!

Acuma să precizăm: specializările astea au o mare importanță! Dar există niște condiții: cel care pleacă la specializare, să lucreze în specialitatea pentru care pleacă! Și a doua, la înapoiere să lucreze la deservirea instalațiilor complexe pentru care s-a specializat! Eu la ce instalații să lucrez? Doar la o mașină electronică de produs umor! Dar n-a inventat-o încă nimeni! În schimb, dacă aș fi lucrat în industrie! Uite, de pildă, la «Electroputere» Craiova!

S-a stabilit ca pentru un utilaj importat din Franța (Delle) să plece în 1963—1964 șase specialiști, care să stea fiecare cîte trei luni, în care timp să se specializeze în această direcție. În 1963 n-a plecat nimeni, dar în 1964 au plecat nu 6 ci 19 persoane! E drept, n-au stat cîte trei luni, ci cîte 20—30 de zile de cap, dar ce, nu-ți ajunge o lună ca să te plimbi în Franța, ce, dacă nu stai chiar trei luni, mori? Și printre acești 19 trimiși se aflau directorul tehnic, inginerul-șef al fabricii, șeful serviciului C.T.C., care avea legătură cu instalația importată cum aveam eu! Au plecat maestrul principal Anghel Constantin, și inginerul Tirpe Gheorghe, șeful serviciului scule, și inginerul Petrică Gheorghe, șeful C.T.C. pe uzină, și alții, care nu lucrau efectiv la sectorul de fabricație respectiv! Dar au plecat ei, s-au plimbat, și-au îmbogățit ei bagajul turistico-vizual-magnetofono-tranzistoro - aparato - fotografico - fiș - fișo - cultural? L-au îmbogățit! E adevărat că în urma acestei specializări, productivitatea realizată în sectorul respectiv al fabricii cu utilaje noi a fost în trimestrul IV 1966 de numai 93% față de cea realizată în trimestrul I cu utilajele vechi!

Asta vine însă de la faptul că, în loc să plece șase inși să stea cîte trei luni și să învețe ceva, au plecat pe aceiași bani (ai statului) 19, au stat cîte 20—30 de zile și au învățat șeic!

EUGEN TARU

— Ca primă măsură am modernizat secția de răspunsuri la criticile presei...

ÎNSEMNĂRILE UNUI INDISCRET

- Ai toată bunăvoința. Din nefericire îți lipsește voința.
- Ce trebuie să admir la acest om? Puritatea, noblețea lui sufletească sau arta desăvârșită cu care dă impresia că are un suflet pur?
- Când trăiești prea mult în interior, nu-l mai remarci.
- — De ce o fi melancolic acest bătrîn?
— Fiindcă e bătrîn!
- Doamne, dă-mi o idee fixă, ia-mi simțul ridicolului și voi birui pământul!
- E încruntat, deci e profund.
- Cum n-ar disprețui pe oameni, când se cunoaște atât de bine?
- Ceea ce admir mai mult la omul acesta este convingerea că-n toate neplăcerile ce i se întâmplă n-are nici o vină.
- Dreptatea nu te apără, trebuie s-o aperi.
- Dacă nu sînt luminate de soarele tău interior, cele mai frumoase peisaje devin plate, triste, postume.

- E un comod. Se acomodează.
- Ți dă dreptate, dar nu ți-o face.
- A scris mult, dar nu se cunoaște.
- Avem numai rude sărace; cele bogate nu ne cunosc.
- Cu cît îi cresc veniturile, cu atît e mai speriat de sărăcie.
- Calul e frumos cînd aleargă. Cînd paște e vacă.
- Dragostea începe cu brățări de myosotis și sfîrșește cu lanțuri de oțel.
- Dacă n-o cînta la toate nunțile, de ce mai este lăutar?
- «Drumurile înflorite nu duc departe», spune nu știu ce scriitor străin.
- Nici cele întortochiate, adăugăm noi. Departe duce numai drumul drept.

grands boulevards

Dar au plecat și în Suedia! Alții! 22 de persoane în 1965/66. Pentru specializare în construirea de locomotive electrice! Tot așa: Dombi Alexandru, director general, Lehrer Saul, director tehnic, inginerii-șefi Ionescu Victor, Mihai Traian, Liculescu Mihai și alții! Au stat cite 20—30 de zile fiecare și s-au specializat cîcă în locomotive electrice oameniei, că Suedia n-o văzuseră!

Tot de la această fabrică a plecat în 1964 și în 1966 și tot în Franța, pentru 30 de zile, inginerul Liviu Mindrea. Pentru cunoașterea unui anumit echipament electric. Foarte bine. Numai că tovarășul inginer, v-am spus, lucrează la «Electroputere»-Craiova. Și echipamentul respectiv urma să fie trimis la Laminorul de tablă grosă din... Galați! E bine? Obrazul subțire cu tabla grosă se ține! Aia-i!

Tot cam pe atunci a fost trimis în U.R.S.S. inginerul Opriș Simion! 60 de zile! Pentru documentare în legătură cu proiectarea și executarea unui produs care nici nu răsare la «Electroputere»! Iar trimisul era șef al unui serviciu de coordonare! Uite-așa vezi lumea largă fără să te coste un ban! Specializare, documentare, decontare, azi eu, mine tu, conform lozincii: Europeni, cunoașteți-vă Europa! Nu prin O.N.T., ci prin S.P.E.C.I.A.L.I.Z.A.R.E.

Iar unii dintre cei trimiși la specializare

pe banii uzinei «Electroputere» nici nu mai lucrează acolo! Ca, de exemplu, inginerul Ambrozie Cornel, fostul director general Dombi Alexandru și alții! Păi da! Nu poți să pleci în străinătate tot mereu de la aceeași uzină. Te transferi la alta și poate mai pleci și de acolo!

Așa cum, de pildă, și de la Combinatul chimic Craiova au plecat în 1964 și 1966 trei ingineri: Dan Emil, Dan Ileana și Popescu Ion! S-au importat niște instalații tehnologice din U.R.S.S. Și au fost trimiși la specializare toți trei... în Polonia! Să fiu al naibii dacă nu fac scandal! Păi așa pot să plec și eu: două luni într-un arhipelag să mă specializez în bancuri de nisip! Și mai e ceva: conducerea Combinatului chimic Craiova n-a încheiat, în 11 cazuri, contractele cu cei trimiși la specializare, pentru a-i obliga să lucreze cel puțin cinci ani în combinat, după înapoiere. Așa că unii dintre ei s-au specializat și s-au transferat! S-au întors specializați, și au spus: «Adio pour toujours, darling, times is money!» Money însă le-au dat Combinatul și ei au rămas cu specializatul! Ca să nu mai spun că maistrul Popescu Constantin s-a specializat în Olanda în... secretariat de comitet sindical.

(urmare în pag. 15)

Îmbatabilul Gică

Nici nu împlinise 40 de ani, cînd — într-un moment de inspirație — și-a dat seama că există, că are nume și membre, că gura îi stă chiar sub nas, pregătită să exprime senzația leșinoasă pe care aerul o transporta mereu din plămîni spre restul lumii.

Pe chipul său de asiatic jubila umbra celor doi ochi aproape sterpi, însumînd parcă ultimele puteri ale celor două becure de lanternă în care o fostă baterie își mai picura volții. Era băiat simpatic, popular și devenise celebru printr-o teză pe care o copiase de la un coleg al său, Zamfirescu. Profesorii i-au dat notă bună pentru acea lucrare scrisă, dar nu pentru că n-ar fi știut că Gică al nostru copiase, ci pentru că făcuse asta frumos, cu naivitatea cuceritoare cu care copiii închid ochii și calcă regulile șotronului, ale țurcii sau ale altor jocuri, cum ar fi de pildă gropița. Dar cînd nimeni nu se aștepta, într-o oră de după-amiază, cînd ceilalți dormeau, învinși de mîncăruri și de băuturi grele, îmbatabilul Gică izbucni fulgerător într-un scaun și se lipi atît de repede și de amuzant de acel scaun încît marinarii treziți suriseră. Cum stătea el acolo rotund și gras, părea oul lui Columb lipit de fruntea navigatorului.

— Evrika! ziseră bărbații și așteptară să vadă ce e în capul lui, ce scamatorii va mai face.

Și abia termină îmbatabilul Gică să fie oul lui Columb și găina gloriei lui tîrziu născu un alt ou pe care cuibarul nu-l mai încăpu și gălbenușul și albușul se amestecară și dădură în foc, pe paiele ce clocoteau. Dar îmbatabilul Gică nu se sperie. O, ce curajos era îmbatabilul Gică, ci lăsa oul să se scurgă, căci sub cuibar ședea încordat și flămînd prietenul său, șobolanul, care trebuia și el hrănit, orice s-ar spune. Avură cei doi parte de prînzul de sărbătoare și își aduseră la acest prînz și rudele căci în vreme ce îmbatabilul Gică savura destinul oului său, șobolanul posedea ideea secolului XX.

Îmbatabilul Gică era în floarea vîrstei și a iubirii colegilor săi. Cinci pași îi mai trebuiau și ar fi ajuns un om serios, cinci pași lenți,

rotofei, cum numai el știa să facă, și îmbatabilul Gică ar fi fost stăpînul de drept și de fapt al colegilor săi. Dar, Gică avea defecte. Nu mari, dar le avea. Și pentru că, așa cum spune basmul, unde-i stăteau picioarele acolo îi stătea și capul, invincibilul, minunatul, furtunosul, îmbatabilul Gică avea un călcîi al lui Achile, care se găsea desigur în călcîi, dar călcîiul îmbatabilului Gică se găsea în vecinătatea capului și astfel călcîiul lui Achile al îmbatabilului Gică era chiar capul său. Acuzat de grave absențe în structura materiei cenușii, îmbatabilul Gică angajă un băiat pregătit, care să se ocupe de această treabă plictisitoare, destul de intelectuală în cele mai importante puncte ale ei. Șobolanul fu surprins într-un teatru în timp ce ronțăia garderoba unei actrițe la modă. — Ptiu! zise directorul teatrului și se supără pe șobolan. Gică era însă un prieten adevărat. Îl angajă pe șobolan într-un post situat chiar sub cuibarul său, după ce — în mod demonstrativ — dădu afară șoferul. Uniți prin destin, cei doi continuară opera lor impresionantă. Dar cum vă

spuneam, Gică și cu atît mai mult șobolanul, erau în căutarea a cel puțin un cap, dacă nu cumva s-or fi găsit două capete, absolut necesare trupurilor lor hilare și diferențiate. Tocmai de aceea îmbatabilul Gică făcu vreo cîteva călătorii, din care — spre a se convinge de existența capului — se întoarse cu cîteva minunate pălării de piele. Celălalt se tîri ce se tîri, făcu salturi caracteristice sub un cuibar sau altul, prinse două-trei clenciuri și primi sărutările zgomotoase ale îmbatabilului. Puțin obosit, Gică se hotărî să ceară pace. Nu-i mai convenea hărțuiala, vroia să uite totul, îi era milă de victimele sale, în sfîrșit ceva îl umanizase, îl muiase, îl făcuse flasc.

Într-o noapte se duse la marginea orașului și plîns ingratitudinea sorții sale, boci acolo oboseala sa, și se întoarse cu tatăl său pe care îl așeză imediat lingă el în cuibar, să împartă melodia veselă a acelorași paie.

*

Într-un tîrziu colegii exclamară: prea a făcut-o de oaie și ai săi înțelesesă. Era însă destul de tîrziu, cuibarul duhnea a îmbatabil, paiele trebuiau schimbate. Atunci Gică disperă. Strigă cît îl ținu gura. Gura îl ținu serios și el strigă serios. Gică e în pericol! Gică e un băiat bun! Gică împlinește anii maturității! Gică trebuie salvat! Gică a copiat frumos la lucrarea scrisă! Îl iubim pe Zamfirescu! Gică e însă colegul nostru! Împăcați-vă cu Gică! Nu-l disprețuiți pe Gică! Gică are un fond sufletesc minunat!

Șobolanul lucra vertiginos. Alți șoriceii lucrau bine. Șoriceii nou-născuți exersau cu talent. Gică, îmbatabilul Gică, patronul, domnea peste ei. Îi lăsa gura apă după perioada sa ofensivă, șobolanul îl enerva, șoriceii îi călcau pe nervi. Ce să mai facă, ce să mai dreagă? Promise că îl aduce înapoi pe șofer, că va fi blind, că etc. Foarte puțini îl mai ascultau. Se făcuse seară și prin trupul de cimpoi burduhănos al lui Gică oasele călătoreau încolo și înapoi ca bărcuțele copiilor prin șanțurile invadate de ploaie.

ANDREI CIURUNGA

* ITINERAR BUCUREȘTEAN *

STRADA SABINELOR

*Ferestrele deschise către seară
revarsă pretutindeni prin perdele
și ochi iscoditori ca niște stele
și bucle fluturînd ca o secară.*

*Stau fetele la geam — și se-nfioară
ca de-o răcoare stăruind în ele.
Privirile-obosec de doruri grele
și nerăbdarea se preface-n pară.*

*Să fi mințit istoria? Sau poate
tăblița străzii, de pe mîna dreaptă,
își bate joc, arhaică, de toate?*

*Și pînă vin, ca o pedeapsă, zorii,
sabinele contemporane — așteaptă
să năvălească-n stradă răpitorii.*

STRADA ARCADIEI

*Subsol, mansardă sau parter — tot una.
La geamul ei mai stăruie lumina.
El intră iute, străbătînd grădina,
să nu-l cunoască vișinii și luna.*

*Și iată: storul s-a lăsat. Pricina
se-nțezărește: junele și juna
își pun la unison în inimi struna.
— E mai prudent să coborîm cortina...*

*Pe-același drum, la-ntors, cuceritorul
nu se mai teme parcă-n grădiniță,
ci calcă țanțoș, admirînd decorul.*

*Ajuns apoi în stradă, la răscruce,
insinuant suride spre tăbliță:
— «Et in Arcadia ego!»... Și se duce...*

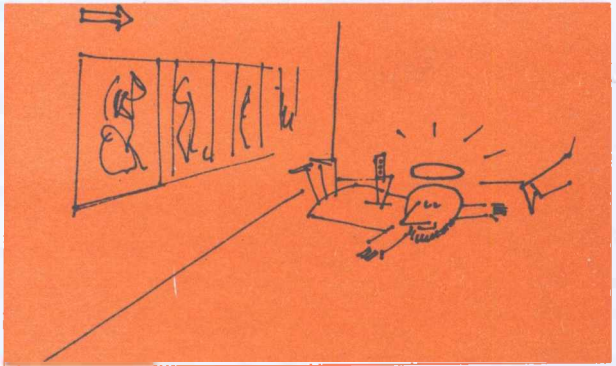
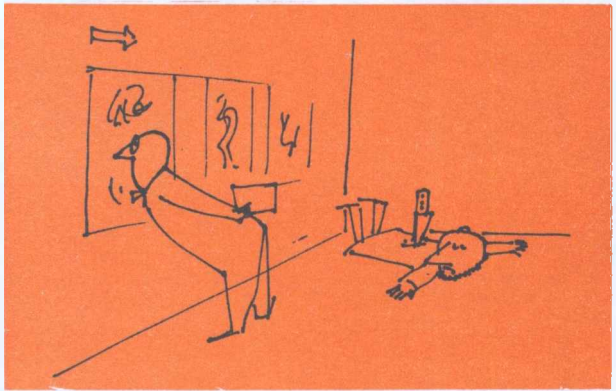
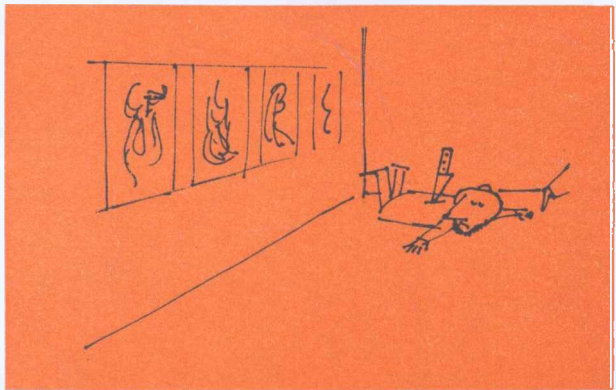
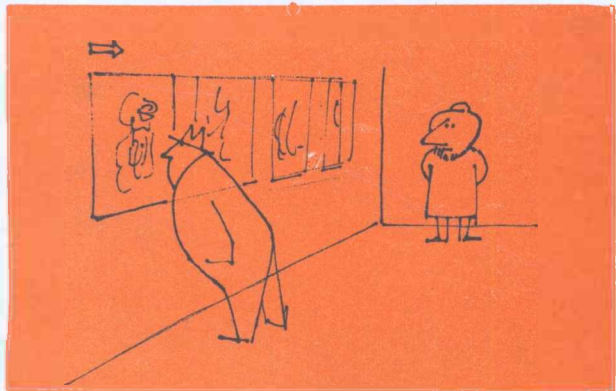
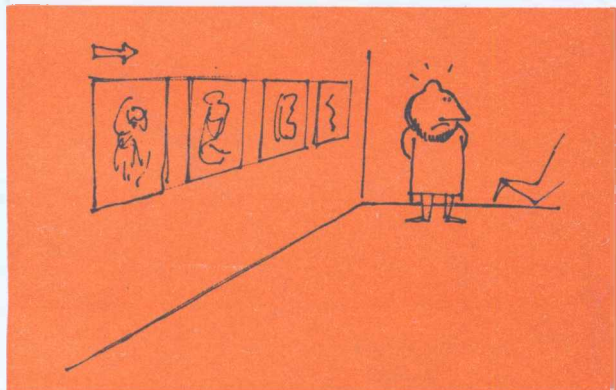
STRADA VIGILENȚII

*Zicalele-s bătrîne ca veleatul.
Dintr-una însă, în prezent, derivă
o variantă aproximativă:
— Ce știe mama nu cunoaște satul!*

*Copila ei, pe care și-împăratul
din basme-ar îndrăgi-o deopotrivă,
s-a dus la filmul «Tinăra captivă»
la ora trei — și-i zece-acum. Băiatul*

*ce-o însoțește, e fecior cu carte,
dar poți să-l scormonești pînă-n intenții?
De-aceea mama, frămîntată foarte,*

*s-a hotărît să-nîmpine studenții
c-un măturoid ținut mai la o parte...
— Vecinii dorm, pe strada Vigilenții...*

CRO

FIȘE GREȘITE

● În fișele sale de istorie literară publicate în «Viața Românească» nr. 2 a.c., Ion Bălu se ocupă de revistele de avangardă UNU și RADICAL (perioadă de apariție, componență redacțională, colaboratori, poziții estetice etc.).

Dar cum din orice fel de fișă trebuie eliminată confuzia care peste veacuri ar putea înfățișa evenimentele și oamenii în lumini false, ne facem datoria să atragem atenția istoricului literar că poetul G. Ivașcu, întâlnit rareori în paginile «Radicalului» și a «Biletelor de Papagal», nu este una și aceeași persoană cu George Ivașcu, autoritate culturală binecunoscută în timpul nostru.

De altfel nici nu-l vedem pe fostul secretar de redacție al «Jurnalului Literar» și cel mai apropiat discipol al lui G. Călinescu, scriind versuri de factura celui citat (elogios!) de Ion Bălu, care a crezut că aparțin lui George Ivașcu:

*«Și gîndul prinde volnic,
în vreme să se-nchiste»*

Similitudinile de nume ne pot deseori juca renghiuri neplăcute atunci cînd nu intră în joc și alte criterii de identificare. De pildă, ne pot împinge la elogi nejustificate!

● Prietenul și colaboratorul nostru Aurel Leon evocă în «Iașul Literar» nr. 2 cu dragoste și duioșie, fa-

milia prestigioasă a Teodorenilor, alcătuită dintr-o sumă de oameni de cultură și de condei din care este suficient să amintim pe Alexandru (Păstorel), Ionel și pe Ștefania Velizar (soția lui Ionel). Diferențiat temperamental și ca modalitate de exprimare artistică, frații Ionel și Al. O. Teodoreanu sînt riguros examinați de autorul evocării, care a găsit în biografia acestora o sumă de amănunte caracteristice atît pentru portretele lor fizice, cit și pentru cele spirituale.

De pildă, verva satirică a lui Păstorel este demonstrată cu o serie de catrene spirituale, deși spontane adresate diferitelor figuri proeminente ale epocii: N. Iorga, Victor Iamandi (fost ministru), N.N. Tonitza și alții.

Dar iată că Aurel Leon săvîrșește de asemenea niște erori de fișă, atribuind lui Al. O. Teodoreanu următoarea epigramă adresată Lucreției Karnabat, care la o vîrstă destul de înaintată tipărise romanul «Sexul de peste drum»:

*Sexul doamnei Karnabat
De vreo lună mi se pare
A crescut mult în valoare
Căci se vinde separat
Fără doamna Karnabat.*

De fapt epigrama atribuită lui Păstorel aparține semnatarului acestor rînduri, așa cum dovedește și ultima ediție din «Antologia epigramelor» de N. Crevedia și Calotescu.

DE LEMN... TĂNASE!

Correspondentul nostru special de la S.M.T. Chiraftei, raionul Bujor, ne transmite prin cablu că la acel S.M.T. timpul afectat reparațiilor la utilajele agricole s-a irosit fără ca reparațiile să fie efectuate în termen.

De îndată, o echipă de reporteri s-a urcat în avionul supersonic al secției noastre satiro-agricole și a aterizat la fața locului spre a cerceta cauzele acestei deficiențe. Dar cînd au aflat despre ce este vorba, reporterii noștri nu s-au mai întors la redacție cu avionul supersonic, ci cu un docar deoarece pilotul auzind și el ce s-a întîmplat la acel S.M.T., dăduse într-un hohot de rîs care îi lăsase un sughiț ce nu se mai oprea.

Astfel, s-a constatat că la S.M.T. Chiraftei figurează pe schemă la atelierul mecanic doi strungari și... trei timplari. Da, oameni buni, trei timplari. La atelierul mecanic. Nu, acolo nu se fabrică mobilă, care e de lemn, ci se repară tractoare care nu-s nici din fag, nici din stejar, nici din nuc. Aveți dreptate: au ce face acești trei timplari la atelierul mecanic cît ar avea ce face trei tractoare într-o sufragerie. Doar s-o facă praf. Aceasta au făcut și cei trei timplari cu timpul necesar reparațiilor de tractoare.

Se pare însă că ceva «lemnoase» tot sînt pe la S.M.T. Chiraftei, și anume persoanele care fac asemenea încadrări.

NTICA

(1933).
 r poate că Aurel Leon a inten-
 : să ne facă un compliment
 it și subtil pentru care îi mul-
 n frumos.
 nstatăm însă că evocatorul Teo-
 uilor complimentează exact în
 și stil și pe epigramistul Aurel
 Păunescu care în revista «Epi-
 a» din decembrie 1940 publică
 torul epitaf:

*Aici zace Păstorel
 Suflet bun și spirit fin.
 Când mai treceți pe la el
 Nu-l treziți că cere vin.*
 trenul este identic cu cel atri-
 același articol (de Aurel
) lui Al. O. Teodoreanu. Suve-
 de multe ori se degradează

*Când memoria ți-e scurtă
 Ai de-nvins un handicap:
 Tot ce nu găsești în cap
 Trebuie să scoți din «burtă»!*
 tenție! catrenul acesta nu apar-
 lui Păstorel!

ULT E DULCE...

«Contemporanul», din 17 mar-
 ana Diaconescu publică o poe-
 titulată «Labiș», care s-ar dori
 magiu adus regretatului poet.
 ibliniem un vers din acest oma-
 «Lingă tine mi-i cald și baladă».
 ngviștii noștri îl vor dezbate
 icațiile lor de specialitate. Nu
 la ce soluții vor ajunge, însă
 personal
 «Ni-e lehamite și sintaxă!»

DALE ILUSTRATE

nlocuirea sensurilor «la figurat»
 i sensurile «la propriu» într-un
 verb, zicală, aforism, metaforă
 hiar în vorbirea curentă, consti-
 e un mecanism umoristic bine-
 oscut care, completat cu jocul
 onimiilor și al omonimiilor, ge-
 ează unul dintre cele mai bogate
 ane ale jocului de cuvinte.
 n plastică, după cum se știe,
 cedeul l-a încercat Jules Per-
), alcătuind acel album de pro-
 be ilustrate, apreciat nu atât pen-
 umorul lui deosebit, cât pentru
 cuția plină de fantezie și de inten-
 nță a desenului.

ată că și în «Amfiteatru» se publică
 uită de zicale ilustrate, conti-
 ndu-se experiențele anterioare
 i ca acestea să fie însă duse mai
 parte, ba dimpotrivă, nerespec-
 du-se regula jocului, ilustrațiile
 naufragiat în incoerență. De
 lă, voind să illustreze zicala «nod
 gît», desenatorul face un om cu
 ul lung înnodat, ceea ce nu sugerează

rează «un nod în gît», ci numai un
 gît înnodat sau eventual noțiunea
 de «nod la gît». Aici nu s-a înlocuit
 exact noțiunea «la figurat» cu cea
 «la propriu». Mai departe. Nu există
 nici o zicală «s-a urcat la cap», ci
 «i s-a urcat la cap» (alcoolul, gloria,
 banii etc.). Necunoscîndu-se cum
 trebuie zicala, se înțelege că nici
 ilustrarea ei nu poate fi inteligibilă
 (pe capul unui om se găsește un
 trup fără cap).

La zicala «rămîne vorba între noi»
 ilustrația înfățișează doi oameni față
 în față care varsă între ei un torent
 de litere. Dar niște litere la întim-
 plare nu înseamnă neapărat o vorbă.
 Vorba este definită de un grup de
 sunete (litere) care la un loc au un
 sens. Cu alte cuvinte din ilustrarea
 zicalei lipsește chiar noțiunea cen-
 trală.

Oare cum ar fi ilustrat desenato-
 rul zicala «Nu prea le vede?»

TERAPEUTICĂ

Nicolae Motoc scrie în revista
 «Tomis» nr. 3 o poezie «Himera
 pindită» din care cităm:

*Casa mea este de sare
 Într-un golf de sare;
 Mi-am făcut o pipă de sare
 Dorm pe sare și beau sare.*

Se zice că sarea fortifică umorul.
 Nu știm însă ce efect are asupra
 poemului liric. Deși cura salină a
 poetului Motoc este cit se poate de
 masivă, deocamdată nu se vede
 nimic. Observația continuă!

— Când scrie tata nu înțeleg decît farmacistii: e medic.
 — Când scrie tata nu înțelege nimeni: e critic.

Loja „urzicū”

Lui Nicolae Tăutu, autorul ru-
 bricii «Cînd zîmlesc scriitorii și
 artiștii».

Teatrul din Ploiești prezintă
 «Cocioabele Londrei», una din
 piesele de debut ale lui G.B. Shaw.

*Să zîmbească scriitorii!
 Să zîmbească și actorii!
 E al tău imperativ...
 Ar zîmbi și cititorii
 Dacă ar avea motiv!*

«Cocioabele» cînd le-am văzut
 Mi-am pus fireasca întrebare:
 Cum oare, naiba, au făcut
 Că au scăpat de demolare?

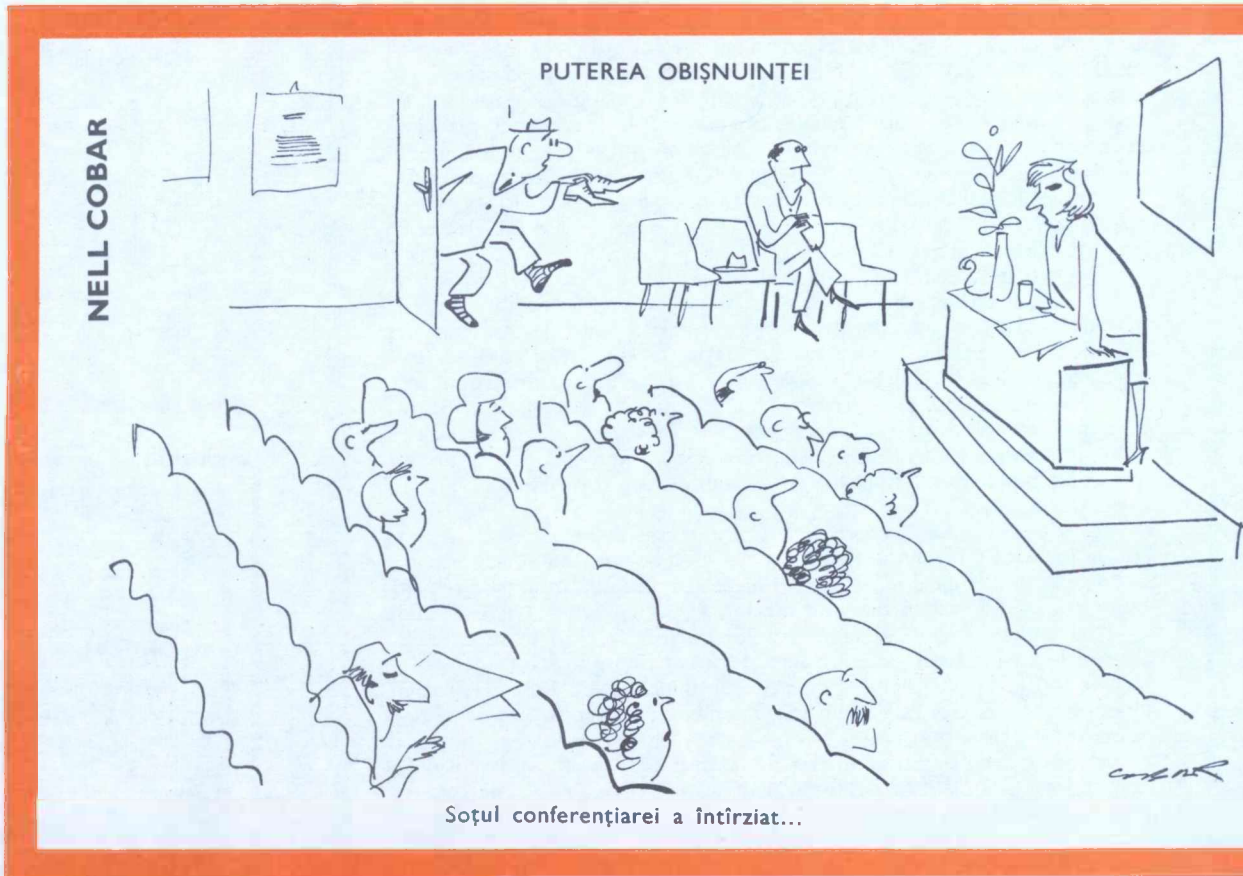
Unui pictor «în ulei» ce se pre-
 tinde neînțeleș de contemporani.

La teatrul «C.I. Nottara» se joacă,
 cu frații Magdalena și George
 Buznea, «Dincolo de zare» de
 O'Neill.

*Ți-am văzut picturile, bădie,
 Și-un gînd bizar m-a fulgerat pe
 pe dată:
 Uleiul risipit cu dărnicie
 Mai bine ți-l păstrai pentru... salată!*

Văzîndu-l pe O'Neill făr' de-apărare
 Regizorul n-a pregetat de fel
 Așa că-n piesa «Dincolo de zare»
 Au dat toți BUZNEA peste el!

S. MASSLER

Soțul conferințierei a întîrziat...

OARE CÎND SE ODIH
ECHIPA MINERILOR «
ȘTIE, EI SÎNT ÎN

INTERVIU ÎN VITEZĂ

INTERLOCUTORUL: Aurel Vernescu — campion european la caiac: în 1961 un titlu, în 1963 două, în 1965 două. Campion mondial la canoe: în 1963 două titluri, în 1966 tot două. În plus două locuri trei la Olimpiada de la Tokio, etc.

URZICA: Tovarășe Vernescu, cum procedați?

A.V.: Mă antrenez, mă culc devreme, duc o viață sportivă!

URZICA: Ce beți?

A.V.: Sint învățat cu apa și pe dinafară și pe dinăuntru. Din cînd în cînd o bere sau un sprîț! Dar nici un exces niciodată!

URZICA: Alcoolul nu stimulează, cum susțin unii?

A.V.: Ba da! O sticlă te stimulează pentru următoarea. Și așa mai departe! Din păcate sint unii sportivi care beau prea mult!

URZICA: Despre fotbal ce părere aveți?

A.V.: Citiți răspunsul anterior.

URZICA: Și ce e de făcut?

A.V.: Măsuri mai drastice! În definitiv

de ce putem avea campioni mondiali, europeni sau frumoase succese internaționale în alte sporturi, și în fotbal, nu?

URZICA: De ce? Asta ne întrebăm și noi!

A.V.: Mă întreb și eu!

URZICA: Ar trebui să se întrebe și cei în cauză! Și să răspundă!

A.V.: Nu mie! Dumneavoastră!

URZICA: Nu nouă! Maselor care vin pe stadioane. Adică nu prea mai vin. Dar să nu uităm: ce părere aveți despre succesul de la Paris?

A.V.: M-a bucurat mult! Dar tinjesc după victorii în competiții! Victoriile în amicale sint frumoase, dar visez să-i văd pe fotbaliștii noștri într-o finală internațională!

URZICA: Și noi...

A.V.: Poate și ei...

URZICA: Păi, de ei depinde... În încheiere: fotbalistul dumneavoastră favorit?

A.V.: Încă îl mai caut!

URZICA: Mulțumim pentru interviu! Interviul acesta a fost luat la cantina sporti-

vilor din strada Aristide Briand. Meniul conținea patru feluri de mâncare: sarma friptură, ceva cu făinoase și ca desert pe tocale.

La asemenea mese pline ar fi de dorit multe goluri.

Și un interviu la înălțime

INTERLOCUTOARE: Iolanda Balaș.

URZICA: Deci vă reluați activitatea competițională!

I.B.: Da, sper să particip în iunie la campionatele internaționale ale țării noastre și august la Cupa Europei.

URZICA: Ultima înălțime?

I.B.: 1,90!

URZICA: Și pe locul doi la noi?

I.B.: Alexandrina Stoescu 1,71, ap Rodica Voroneanu 1,67, Bonci, 1,62.

URZICA: Tovarășă Iolanda, lăsînd la parte săritura la înălțime femei, vă rugăm să ne spuneți cum stăm la atletism!

CRONICA PE APRILIE

SORIN RĂȘCANU

(Valabilă pentru toate etapele lunii aprilie.)

Meciul a început într-o notă de dominare a gazdelor și o defensivă disperată a oaspeților (sau invers). Treizeci de minute de joc au trecut fără să se întimplă nimic interesant. Doar în minutul 32 are loc un șut în glezna fundașului din echipa oaspeților (sau cea a gazdelor), care este scos de pe teren. În afară de acest șut în gleznă, gazdele nu au mai tras nici un șut pe spațiul porții. În minutul 44, înaintașul gazdelor pornește pe cont propriu, dribblează unul, doi, trei adversari, tribunele sint în picioare, ajunge singur față în față cu portarul și șutează puternic în tribune. A fost o fază grozavă și ar fi putut fi gol dacă el... (aici pot fi adăugați 54 de «dacă»). Gol însă n-a fost. Singurul «dacă» valabil ar fi așa: «Dacă era gol, era bine!»

După pauză, echipele joacă mai relaxat, mai organizat, mai clar. Se fac simțite în jocul lor sfaturile antrenorilor date în timpul pauzei. (E curios că nu se fac simțite în prima repriză sfaturile antrenorilor date în timpul anului). Aceste sfaturi însă se fac simțite circa 3—4 minute, după care începe jocul tehnic bazat pe amintiri din copilărie. În sfîrșit, în minutul 36 al reprizei a doua, penalty. Cei care urmează să primească golul îl impresoară pe arbitru, cei care urmează să înscrie golul impresoară mingea. Această scenă clasică durează zece minute, în care timp la televizor ni se prezintă tribunele ca să nu vedem ce talcioc e pe teren.

În tribune vedem aspecte foarte interesante: unul bea bere din sticlă, doi joacă table, altul ne face cu ochiul, o doamnă mănîncă semințe de dovleac, altul ridicat în picioare protestează dînd din miini și un băiat vinde suc. Cînd vedem din nou meciul, a fost gol. Pînă la sfîrșit mai asistăm la cinci lovituri de colț, două lovituri de la 16 și 18 metri, trei lovituri la plex și patru la genunchi. Meciul ia sfîrșit cu scorul de 1—0.

Se constată în general ineficacitatea înaintărilor, penetrabilitatea apărărilor și un arbitraj mediocru. Terenul bun. Timpul bun. Spectatori douăzeci de mii. Buni și ei, săracii.

În orice caz se anunță acerbă lupta pentru fruntea clasamentului. Și pentru coada clasamentului. Și pentru mijloc. Așa că să mergem și duminică: Hip, Hip, Ura!

VLAD CRIVĂT

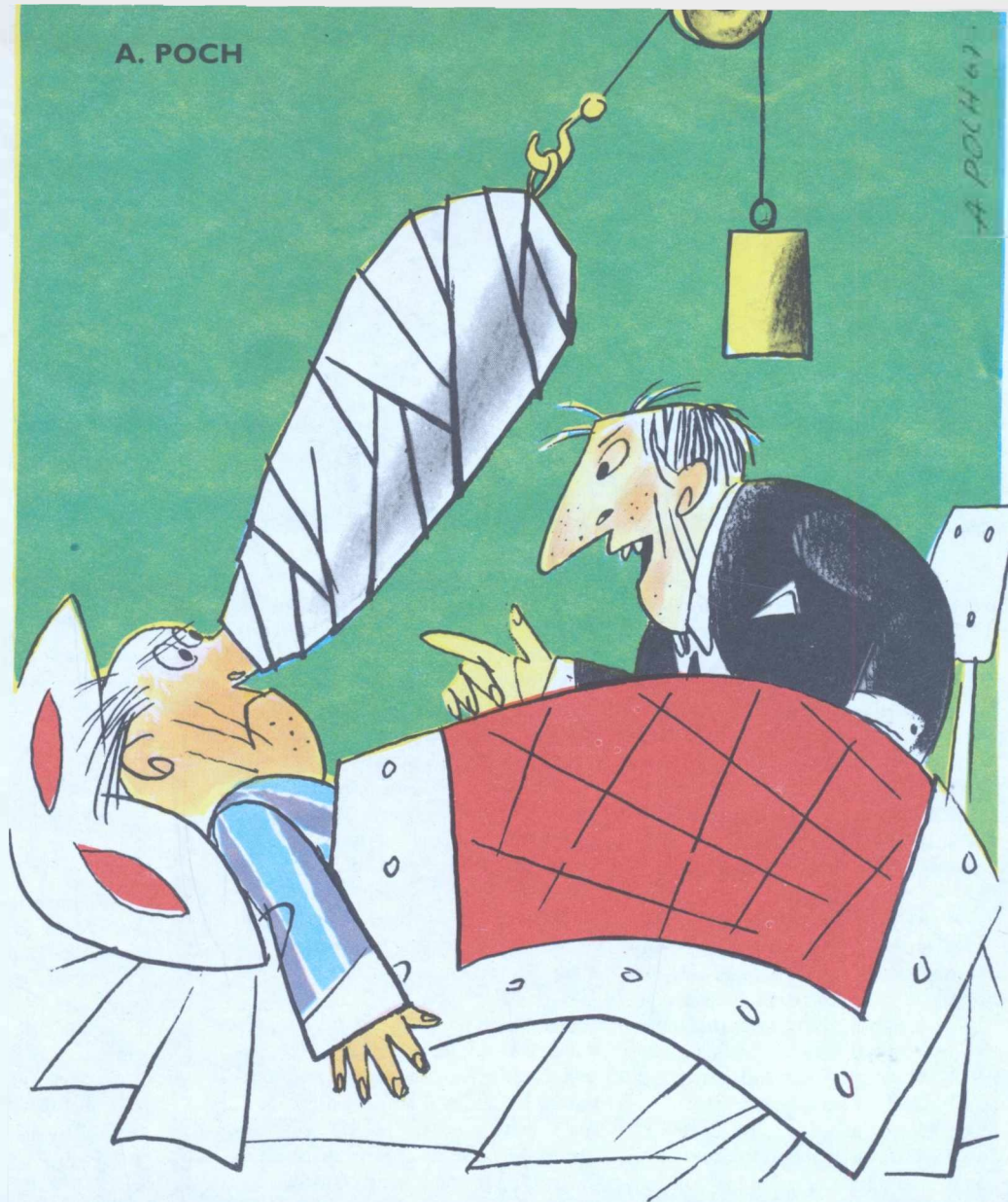
DIN COLȚUL TRIBUNEI

Baschetbalistului P... a promis echipei sa... stanța că joacă mai... asigură un post în Ca...
Tu te crezi un om...
Și mereu te strădu...
Ca în baschet pași...
Nu spre coș! Spre...

Profesorilor din raion... reține obligatoriu c...

FOTBALIȘTII DIN CĂ, DUPĂ CUM SE ȘI DUMINICA...

B.: Nu prea la... înălțime!
 RZICA: De pildă?
 B.: 100 metri plat: record mondial la
 ei 11,1 secunde! Pe cînd noi am ajuns
 la 11,8.
 RZICA: Parcă ar fi 100 metri plat-fuss!
 B.: Exact: sau 80 metri garduri: record
 mondial la femei 10,4. Atletele noastre: 11.
 RZICA: Pesemne li s-au imprimat adînc
 memorie sfaturile părinților de cînd erau
 i: «Nu-i frumos să sari gardul!» Și-l sar
 greu. Cauzele regresului?
 B.: Lipsa de atenție acordată în școli și
 eficiențele la Federație! De pildă, grija
 pută pentru omul doi, trei, patru...
 RZICA: Vedem că la multe probe, chiar
 tru omul unu lipsește această grijă. Dar
 nu vă mai reținem! V-am răpit destul
 p! Vă mulțumim pentru atenție!
 B.: Care este scopul intervenției?
 RZICA: Să dăm și noi o... pagină de
 or! Poate facem ceva!
 B.: Atunci, mulțumim și noi pentru...
 atenție!
 S.R.

A. POCH

A. POCH '67

— Conduceai Renault-ul?
 — Nu, conduceam ședința!

De ani de zile, rezultatele aruncătorilor noștri de greutate sînt mult inferioare performanțelor mondiale și europene la această probă.

— Și ca să ajung campion este neapărat nevoie s-o arunc dincolo de cerc?...

pentru echipa de fotbal.

În timp ce spun unii-n tribună:

— Echipa nu este, prea bună!

Profesorii găsesc cu cale

Că totuși ea «face» parale.

Voleibaliștii de la «Petrolul» Ploiești ocupă un loc codaș în clasament.

Dinșii, bată-i-ar norocul,

Astfel îți explică locul:

— Dacă noi sîntem «Petrolul»

Cum să părăsim subsolul?

Șapte catedre de educație fizică au fost date la Oradea unor profesori de alte specialități.

Noi orele le-am da, îndemînateci,

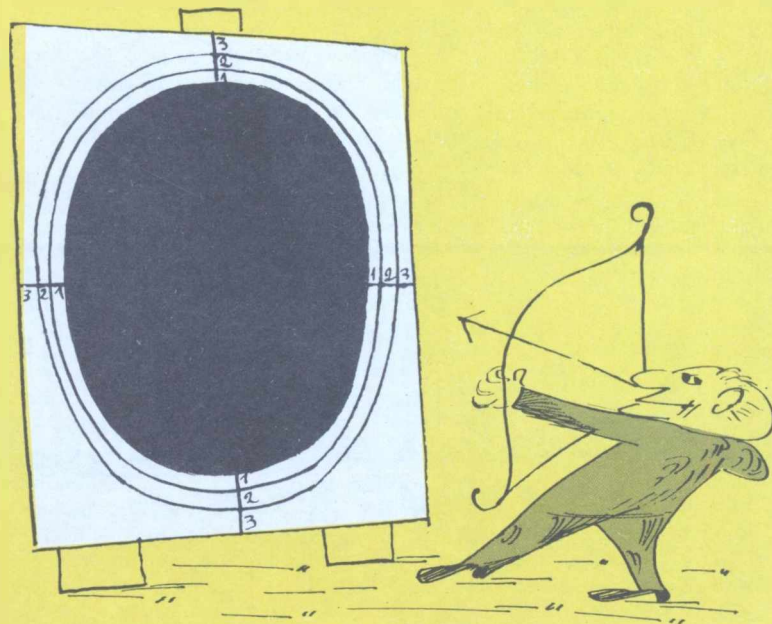
La niște profesori de matematici.

De ce, mă rog? O știu și neofiții:

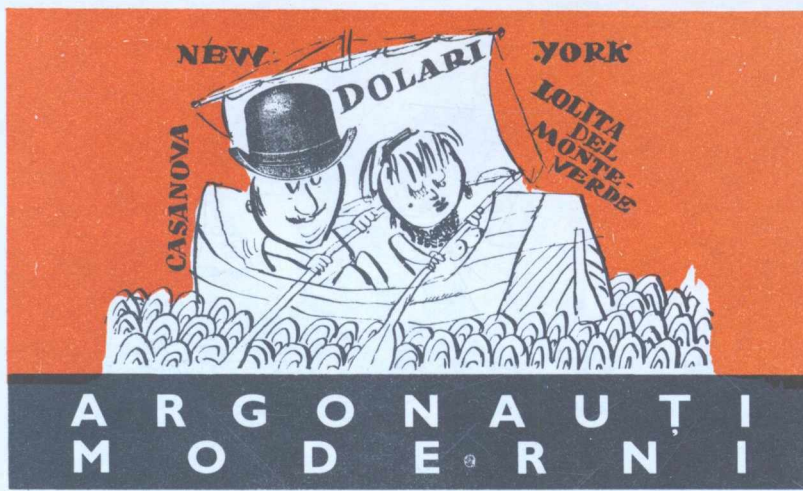
Și la gimnastică sînt exerciții!

V.D. POPA

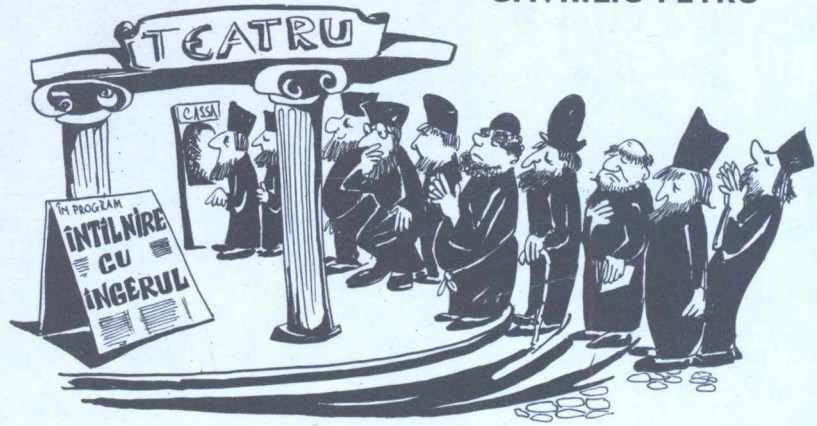
I. DAVIDESCU

SUCCES ASIGURAT

GAVRILIU PETRU

Recenta lucrare apărută în editura new-yorkeză «Doubleday» și semnată de ziaristul Walter Wagner poartă un titlu ciudat: «Cei care tund lina de aur». Volumul n-are nimic comun cu zootehnia, iar legenda lui Iason servește doar ca termen de comparație. Rolul argonauților moderni este jucat de cei care, abuzînd de credulitate, superstiție, ignoranță și alte nemoderne trăsături de spirit, realizează beneficii imense.

După calculele lui Wagner, într-un singur an (1966) și într-un singur stat (California), 100 de milioane de dolari au fost încasați pe căi botezate pudic «extralegale». Printre beneficiari se numără, de pildă, un «mag atoaatevindecător, capabil să lecuiască în numai opt ședințe orice afecțiune, de la dureri de cap pînă la leucemie». Așa sună reclama unui anume James Ferguson, publicată cu regularitate în «Los Angeles Times» și citată de Wagner în lucrarea sa.

Căci maeștrii combinațiilor din California operează la lumina zilei, cu firmă în regulă și publicitate corespunzătoare, ca orice businessman care se respectă. Astfel, madame Lolita del Monteverde (născută Jenny Smith) anunță pe cei interesați că ghicește nu în cărți sau cafea, ci «contemplînd masca mortuară a celebrului fakir Dradavallo, decedat în urmă cu opt sute de ani». Nimeni nu știe cît de bine i-a mers răposatului făcător de minuni în secolul XII, dar în a doua jumătate a secolului XX, moștenitoarea sa spirituală din San Francisco are un venit anual de 320 000 de dolari.

Recordul îl deține însă un anume Casanova, cu un profit de 860 000 de dolari pe an. Asemenea ilustrului său omonim, el s-a specializat în chestiuni de amor, dar, mai puțin egoist, se ocupă nu de succesele lui, ci de cele ale clienților săi. Casanova (Los Angeles, Sunset boulevard 471 A, etajul IV, consultații de la orele 14 la 18) le pune la dispoziție poțiuni, elixire și hapuri, care au darul să-i facă irezistibili. Sloganul său publicitar, transmis zilnic la postul de televiziune local, este: «Vreți să se îndrăgostească de dv. o stea de cinema? Adresați-vă lui Casanova!»

Lucrarea lui Wagner nu oferă o statistică a vedetelor de la Hollywood cucerite prin asemenea mijloace. În schimb, autorul a întocmit o altă listă — cea a polițiștilor, magistraților și a altor reprezentanți ai autorităților locale, care trăiesc și ei de pe urma magiei, fahirismului și a derivatelor lor. Căci, deși nu există texte de lege precise, împotriva lor, vrăjitorii californieni riscă tot felul de șicane, dacă nu se dovedesc generoși cu cine trebuie. Pînă și madame Lolita era cît pe ce s-o pătească: uitînd să trimită la timp un plocon, ea a primit o somație să-și închidă cabinetul. Pentru înșelătorie, pentru șarlatanie, pentru reînvierea unor practici medievale? Da' de unde! Pentru «condiții necorespunzătoare din punct de vedere igienic».

De unde se vede că, spre deosebire de argonauții antichității, urmașii lor de azi au de plătit vamă pentru lina pe care o tund.

N. GĂLĂȚEANU

O PASAGERĂ NEOBIȘNUITĂ

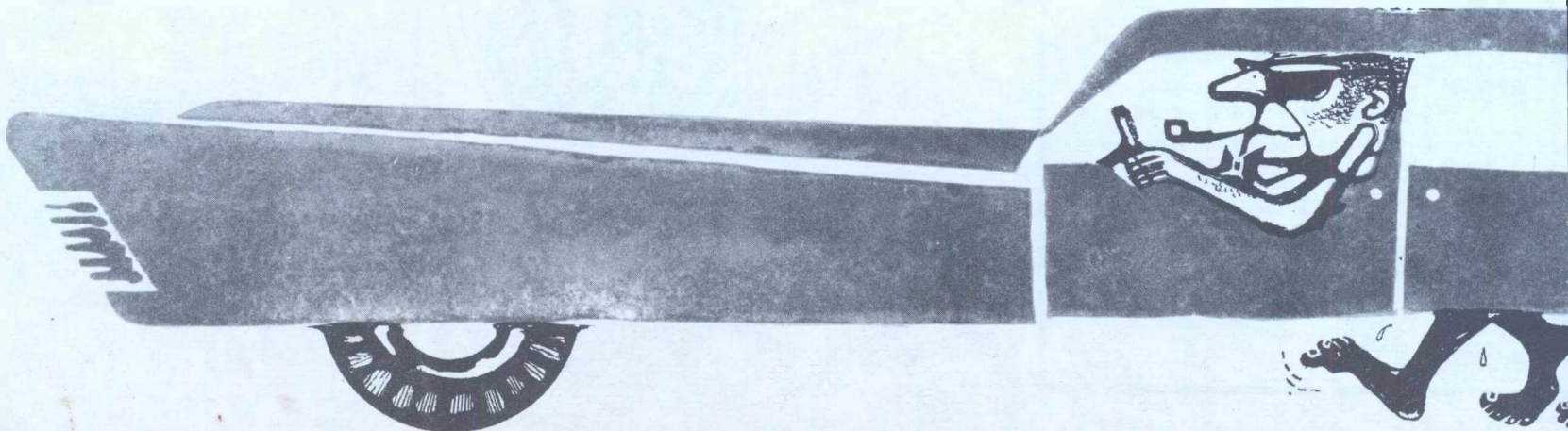
Toate autobuzele din lume transportă călători. Pentru asta s-au făcut banchete comode, ferestre cu aerisire și, mă rog, tot ce mai trebuie ca să se simtă omul bine.

Totuși, autobuzul nr. 31 GL.-228 face excepție. Nu că n-are avea banchete sau ferestre ca mai sus, dar acest autobuz, spre deosebire de celelalte, are un șofer ingenios. Și milos — că rimează.

Așa se face că Ariton Marin — milosul — ducîndu-se într-o zi cu autobuzul să remorcheze o mașină rămasă în pană, a întilnit în drum o pasageră. Ariton s-a uitat mai întii la cer: se pregătea să plouă. Pe urmă s-a uitat la pasageră: se pregătea să urce. Și, în sfîrșit, și-a aruncat ochii spre însoțitorul pasagerii care se pregătea să facă fis-fis. Cu o hîrtie care sugera un bacșiș. Putea să-i lase pe șosea? Nu putea, că e milos.

În clipa următoare pasagera, după multe opinteli s-a urcat de bine de rău în mașină, instalîndu-se între banchete. E drept că fiind mai corpolentă amenința la fiecare hop să le demoleze, că la o frînă mai bruscă se repezea spre parbriz ca taurul în arenă, dar lucrul acesta nu l-a speriat pe Ariton. După ce că e milos, mai e și temerar. Nu se sperie el cu una, cu două — poate de la o cireadă în sus.

Trecînd însă prin comuna Șindreni i-a pierit brusc curajul: l-au oprit organele de control. L-au oprit să meargă mai departe cu o asemenea pasageră. I-au dat și o amendă, ca amintire. Ariton a părăsit punctul de control cu lacrimile în ochi. Cînd și-a luat la revedere de la pasagera în cauză a mugit. Nu el — vaca. Pentru că am uitat să vă spun, călătorea clandestină era vacă de-a binelea. Numai șoferul a crezut că poate s-o mulgă, la figurat.

Puncte de vedere

de MIHAIL JOLDEA

— Ia spune, Mitică, e adevărat că ai ajuns un don Juan?

— Eu?

— Păi am auzit că într-un singur an ai făcut să sufere patru femei. Promiți fiecăreia că o iei de nevastă și pe urmă dispari!

— Vorbe!

— Ia stai, Mitică! S-o luăm la bani mărunți! De ce ai lăsat-o pe prima?

— Eu? Ea m-a lăsat.

— Și de ce te-a lăsat?

— De ce? De nebună! Ascultă și judecă și tu... cică de ce am părăsit-o o săptămână.

— Păi de ce ai părăsit-o, Mitică?

— A fost o neînțelegere la mijloc.

M-am întilnit cu nebunu' de Gică. El că nu și nu să bem o bere! Eu eram în concediu. Și am băut berea!... Asta a fost luni! Cînd ne pregăteam de plecare, hop, că pică și Sandu. Pleca în concediu și avea tren peste trei ore. Și l-am condus la gară. Între timp se făcuse marți. Da' Gică, de cîte ori îl întrebam ce zi e astăzi, îmi spunea: — «Luni, nea Mitică, nu te mai speria și dumneata!» La gară, nu știu cum s-a făcut încurcătura, dar, după ce am ieșit din restaurantul gării, îl sărutăm amîndoi pe Sandu, ne urcăm în tren și-l lăsăm pe bietul băiat cu lacrimile în ochi. Cînd ne dezmeticim, ne trezim pe la Brașov. «Gică ce zi e azi?» «Luni, nea Mitică, nu te mai speria și dumneata! Ne întorcem cu ăla de opt juma'!» Între timp se făcuse miercuri. Ne urcăm în ăla de opt juma', dar care era de 12 juma' și, după ce ieșim din vagon restaurant, iată-ne ajunși... la Arad. «Gică, ce zi e azi?» «Luni, nea Mitică, nu te mai speria și dumneata! Ne întorcem cu ăl de două noaptea!» Ce să-ți mai spun? Cînd am ajuns în București, ce zi

crezi că era? Să mori, nu alta! Luni, domnule, dar din săptămîna aialaltă. Luasem bilete la operă și ea susținea că m-a așteptat cu blana pe ea o săptămînă... dar eu nu cred! Și ăsta-i motiv să se supere?

— Și de a doua de ce te-ai despărțit, Mitică?

— M-a lăsat.

— De ce te-a lăsat, Mitică?

— De ce? De nebună! Fleacuri, Costică, ce să-ți mai spun! Îi apăruseră niște vinătăi pe sub ochi, dar cred că se lovise cu capul de șifonier cînd am îmbrincit-o puțin... așa mai mult în glumă.

— Dar de ce ai îmbrincit-o, Mitică?

— De ce? De nebună! Că eu, vorba aia... o adoram și tocmai mă dusesem să spun asta unei bune prietene a ei pentru ca această prietenă să intervină la ea pentru mine!

— Și?

— Ei și! Ea a dat buzna peste noi cînd eu vorbeam cu prietena. Vorba lui Everac: «Simple coincidențe», Costică dragă! Acolo a început să urle și a făcut scandal. Gîndește-te și tu... miez de noapte... locatari obosiți... nu știu cum am vrut să-mi pun cămașa, mi-a scăpat mina, și gata! Că sint bătăran, și o bat! Asta era un motiv să-ți distrugi fericirea? Spune și tu?

— Și ai rămas cu prietena?

— Nu, că n-avea educație... era interesată! Dar am cunoscut pe o bună prietenă a ei, pe Clara.

— Dar pe Clara de ce ai lăsat-o, Mitică?

— Eu? Ea m-a lăsat!

— De ce?

— De ce? De nebună! Nu și nu că ea ar vrea să-i gingurească copii în casă! Perfect! Cum era s-o retuz? I-am adus pe Gigi și Andrei, doi

băieți ca niște brazi... unul de 19 și altul de 20 de ani... copiii mei pe care îi aveam dintr-o legătură mai veche! Acum închipuie-ți și tu... doi copii smulși de la sînul mamei și aduși în casa mamei vitrege... Dar ce nu face un om pentru a-și păstra căminul.

— Păi ăștia mai sint copii, Mitică? Unul de 19 și altul de 20 de ani?

— Sigur că sint copii! Ai mei! Și conflictul s-a ivit. Cum îi dispărea ei ceva din casă, nu că copiii mei au furat și au vindut... Și ei plîngeau, sărăcuții, cu trei rînduri de lacrimi jurîndu-se pe viața ei, și tot nu-i credea... că de! așa e cînd ai mamă vitregă! Nici nu mai dădeau pe acasă bieții copii... Veneau și ei în zori să se culce cînd știau că maștera e plecată la birou. E drept că într-o dimineață a dispărut șifonierul și radioul. Nu și nu, că ei le-au furat! Ce să-ți mai spun! Se puse cu o persecuție pe ei de ziceai ce-i asta! Ne-a dat în judecată și gata! Or, eu am dovedit în fața instanței că în ziua cînd a dispărut butelia de aragaz, copiii nu erau acasă, că îi ridicase miliția de cu seară, că s-ar fi legat în Cișmigiu de una... și le-a dat cîte șase luni... mă rog! Și uite așa s-a sfîrșit și al treilea amor!

— Și a patra de ce te-a lăsat Mitică?

— A nu! Pe a patra am lăsat-o eu!

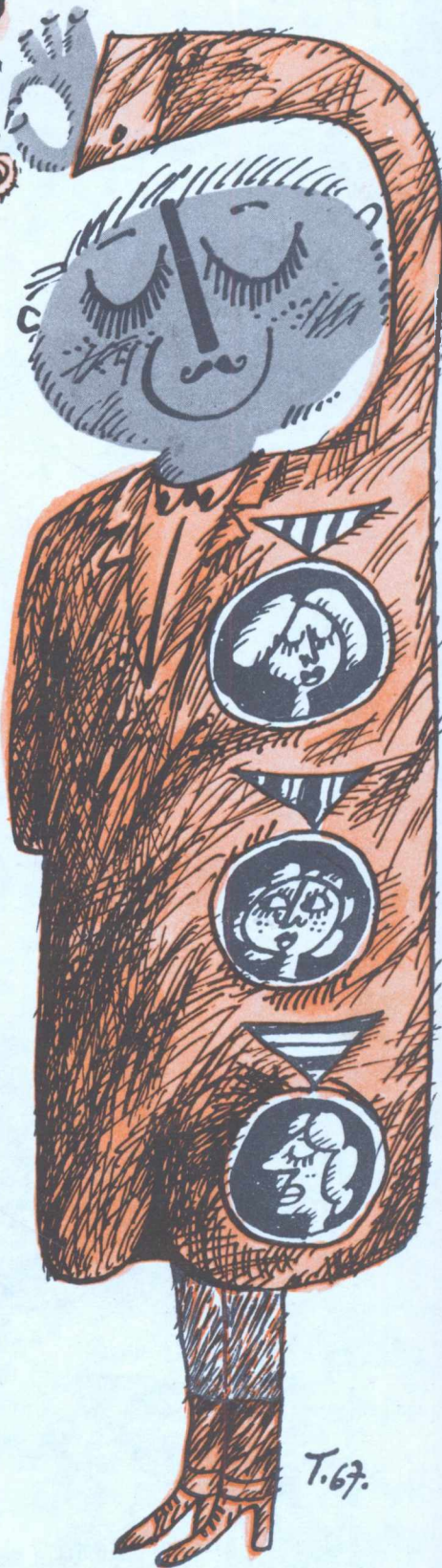
— De ce?

— De ce? De nebună! N-am mai putut răbda! Înghite omul, dar nici așa! Află că m-a insultat!

— Nu mai spune! Cum?

— Cînd am cunoscut-o avea un carnet de C.E.C. cu suma de 60 000 de lei. Și l-a pus și pe numele meu! Normal. Așa e cînd iubești!

(urmare în pag. 15)

N. CLAUDIU

tele-CLENCIU-ri

Prezentatorului Ion Besoiu

*Cu verva lui inaripată,
Nu obosește niciodată.
E drept, îi vine mai ușor,
Că nu e... telespectator!*

Unele emisiuni ale «Magazinului 111» sînt anoste

*O spun fără ocolișuri,
Mie mi-agravează chinul
Faptul trist că MAGAZINUL
«Vinde» tele... mărunțișuri!*

Unuia care taie frunză cliinilor

*Băiatul tatii — Amedeu,
Cu barbă și cu tranzistor,
E seara tele-spectator,
Iar dimineața... tele-leu!*

Lui Fărîmiță Lambru, care parodiază cu mare succes unele melodii de largă circulație

*Un rîs homeric izbucnește-n sală,
Plutînd peste balcoanele pestrițe,
Cînd șlagărul de faimă mondială
Îl face Lambru-al nostru... fărîmițe!*

AL. CLENCIU

— Copilul dv. fură!
— Mă mir, că acasă nu aduce nimic!

T.67.

Din expoziția de afișe a graficianului JEAN EUGEN

»Lory»

Cînd Viorica Ciresnea a părăsit orașul Rădăuți n-a făcut-o așa fără nici un motiv. Dimpotrivă! După o chibzuință care i-a răpit cîteva ore, și-a spus: «Numai la București se poate face carieră, că-i urbea mare!» Fiind «inarmată» cu înfățișare mai mult decît agreeabilă și în plus avînd numai 18 ani, s-a urcat în tren și după un drum destul de obositor dar tocmai bun pentru stabilirea unui «plan de acțiune» a descins în Capitală. Primul lucru pe care l-a făcut și care a constituit în sfîrșit «marea cotitură» în viața ei a fost transformarea imediată a prenumelui de Viorica în acel de «Lory» (cu igrec), că-i mai de vedetă... Și cu un suris pe buze bine executat a început să străbată cu mers șerpuitor, toată ziua și mai ales toată seara de la un capăt la altul bulevardelor, acceptînd cu o dezinvoltură cinematografică coniacurile oferite de diverși... gentlemen fermecați și, îndrăgostiți lulea... cel mult două ore, de frumoasa picată din Rădăuți.

Dar splendida, formidabila ș.a.m.d. cavalcadă de succes i-a fost curmată brusc, taman cînd sorbea cu eleganță dintr-un pahar bombat ultimele picături de coniac rămase pe fundul acestuia.

S-a pomenit întrebată, așa deodată, dar politicoasă, cu ce se ocupă, ce tot face prin cafenele, pe bulevarde etc. și iar etc. Și, o dată cu acest prilej, Lory, fostă Viorica, a trebuit să renunțe definitiv la ascensiunea ei spre culmile gloriei, pînă la care — s-a calculat — că nu mai avea decît un pas. Adică încă un pas greșit!...

M. DAN

H A I T A

Săriți! S-a cuibărit o haită în comuna Vărbilău din raionul Teleajen. Patru lupi au năvălit să sfișie pe o sărmană bătrână. Au încolțit-o jivinele pe Aritina Păun. Și Aritina se zbate. La vîrsta ei înaintată, plînge ca un copil. Plînge și se jură că nu sînt lupi. Sînt copiii ei.

Noi credem însă că Aritinei Păun i-au slăbit vederile din cauza bătrîneții și a slăbiciunii. De aceea îi confundă. Sînt lupi. Doi sînt lupi-feciori, două lupoaițe-nurori. Copii au fost cei doi atîta vreme cît s-au aflat în subzistența Aritinei Păun, care de cînd se știe, din tinerețe, a fost văduvă. Dar mai presus de toate, a fost mamă. Cinci copii a avut. De cinci ori mamă. Asta înseamnă de cinci ori mămăligă, de cinci ori ghetе și cămăși, de cinci ori mai mult șale frînte și degete bătătorite. Da, pe atunci lupii erau într-adevăr copii; copii iubitori. Aveau grijă de mamă. Ca nu cumva să boalească. Mde, cine le-ar fi dus strachina la

gură? Să nu cadă la pat. Că de, cine i-ar fi spălat, cine le-ar fi cumpărat cărți și caiete pentru școală?

Pe urmă copiii văduvei s-au făcut mari. Trei s-au împrăștiat. Doi au rămas pe lingă ea. Sau mai precis, ea pe lingă ei. Paul și Ion. Le-au crescut puterile, le-a crescut mustața. Le-au crescut colții.

Și iar au trecut ani. Cei doi copii s-au căsătorit și din doi au devenit patru. Bătrîna era a cincea. Și îi privea cu drag pe cei patru. Dar îi privea de după garduri. Sub acoperișul lor nu mai avea loc. Se îngrămădiseră în casa lor radio, mobilă nouă, covor nou și alte cuceriri contemporane. Unde să mai încapă vechitura?

Paul Păun, feciorul ei cel mai drag, i-a îngînat toată copilăria lui: «mămucă, eu cînd oi fi mare, numai la piept și în palme te-oi ține».

La piept nu prea o ține, că-i șifonează că-

masa proaspăt călcată, dar în palme, da, în palme o ține. Ion, celălalt fecior, o ține și în pumni. Nu duce bătrîna viață monotonă. Are de unde alege. Cînd palme, cînd pumni. Dacă nu-s îmbrăcați feciorii cu încălțări noi, are parte și de picioare.

Din casele copiilor răzbesc adesea pînă în uliță felurite alintări:

— Afară, bătrîno!... Afară!... Na, ține!... Te plîngi că umbli flămîndă!... Ține!... Să te sature!...

Suflînd din greu, Ionică și Paulică, feciorii, adică, se răstesc apoi la nevestele lor:

— Ce stați cu miinile încrucișate? Puneți și voi mina! Ajutați-ne! Lăsați tot greul pe noi! Trageți fără grijă, că-i mama noastră, mama voastră! Muieri nepricepute!...

Și treptat, sub privirile atente ale feciorilor, au prins și nurorile meșteșugul... Cu pricepere...

Dar bătrîna încearcă să-i apere:

— Nu-s lupi, oameni buni, is feciorii mei. Nu-i vina lor că sînt eu șubredă și nu țin la tăvăleală. La năzbîtiile lor. Zi-i minte de copil și gata!...

De data asta parcă am fi dispuși să-i dăm crezare. Nu-s lupi. Lupii sfișie numai cînd sînt flămînzi. Parcă, hiene.

AI. VIANU

MĂSUȚA ROTUNDĂ A „URZICII”

Cinema: «Cele 10 păcate». O producție huligano-bulevardistă.

Completare neprogramată din vreme, în diverse săli de cinematograf.

Pentru analizarea acestui scenariu, «Urzica» a invitat la discuții pe tovarășii F. Constanda, Grigore Florica și Sasu Alexandru, responsabili cinematografeilor «Luceafărul», «Timpuri Noi» și «Festival».

Sonorul!...

URZICA: Aș vrea să ne vorbim despre acei spectatori care vi se par că «Urzica» le-ar putea fi gazdă potrivită.

LUCEAFĂRUL: Vai, ce spectatori!

TIMPURI NOI: Of, ce spectatori!

URZICA: Tovarășul de la «Festival» se abține?

FESTIVAL: Sînt de acord cu antevorbitorii mei: măi, ce spectatori!

URZICA: Concret!

LUCEAFĂRUL: Uneori, la casa de bilete se desfășoară cite un «Western» mai tare decît pe ecran. Vin în grupuri de cite 5—10 «cow-boys», blochează casa, blochează casieria, achiziționează cite o duzină de bilete...

FESTIVAL: Iar înainte de spectacol își deschid ghișee pe picior.

URZICA: Înțeleg. Am auzit și reclama: «Neamule, azi la stat nu mai sînt bilete. Ia la particular!»

TIMPURI NOI: Adesea, casierile sînt bruscate și insultate de acești «cow-boys».

URZICA: Și dv. ce măsuri luați, în calitate de șerif al cinematografului?

LUCEAFĂRUL: Cerem sprijinul miliției. Uneori trecem și la auto-apărare...

FESTIVAL: Dar nu avem tehnica necesară!

LUCEAFĂRUL: Ieri, un controlor de-al nostru a fost pur și simplu palmuit!

URZICA: De un cow-boy?

LUCEAFĂRUL: Nu! De o... girl! I-a scăpat, stimabila, o palmă, încît sărmanul a crezut că i-a sosit fine del secundo tempo!...

URZICA: Și cel bătut n-a spus nimic?

LUCEAFĂRUL: A spus «aoleu mamă»... Am chemat milițianul, fiindcă boxera nu lucrase sectar. Era cu soacra și cu soțul ei...

URZICA: Cum s-a pornit?

LUCEAFĂRUL: Dumnealui, soțul, om bun. Voia ca mama să vadă filmul. Dar să intre fără bilet. Pe bază de scandal...

TIMPURI NOI: Cu contra marca pe obrazul controlorului.

LUCEAFĂRUL: Dacă vă interesează pomeniți și de scandalagiul Mihăilă Eugen, tot din București. Amintiți și de I. Nazlimov din str. Lister nr. 7, să nu se simtă omul nedreptățit...

URZICA: Tot scandalagiu?

LUCEAFĂRUL: «Comersant». Cel cu ghișeu și cu reclama: «Hai să-l vezi pe Mastroiani, dacă pui în palmă banii».

TIMPURI NOI: Aș pomeni și despre spectatorii care vin la cinema ca să mai vizioneze și altceva... Nu numai filmul... Aceștia sînt nomazi...

URZICA: Adică?

TIMPURI NOI: Dacă nu le merge în rîndul 10, trec în rîndul 12 sau 15. Dacă e secetă la parter, caută recoltă la balcon... Cite o dată se aud și palme. După care

nomadul scîncește: «De ce bați, mami? Profiți de întuneric și dai în fiul rătăcitor? Hai mami, îmbrățișează-mă că se uită Sophia Loren la noi și să-i facem icter...»

URZICA: Și sînt mulți nomazi din ăștia?

TIMPURI NOI: Vara nu prea. În iulie, de pildă, omul vine într-adevăr pentru film... În schimb, iarna... căldurică, întuneric, biletul ieftin... Ce mai, face din cinema, loz în plic...

URZICA: Tovarăși, noi vă mulțumim. Dacă va mai fi nevoie, în numerele viitoare vom rula și seria a doua.

LUCEAFĂRUL: Vă rugăm să ne anunțați din vreme pentru ca să pregătim noua distribuție.

ILIE BARBU

GRAD

— Nu știu, tu, ce are bărbatul meu că toată noaptea vorbește în somn!

— Mai lasă-l, dragă, și pe el să vorbească ziua!

OLIONESCU COSTIN — BEIUȘ
Din ce în ce mai rău. Și nu e bine.

RIZEA ALEXANDRU — LOCO
Într-una din strofele poeziei «Luna» descrieți astrul astfel:

*Luna albă ca smaraldul
Azi pe cer se vede
Printre miile de stele
ca o zină șede.*

Deoarece luna nu este albă și nici verde ca smaraldul, lăsați-o să stea unde șede. Deocamdată aveți nevoie de o serioasă lectură. Și nu de-o lună...

GRIGORE SILVIU — PIATRA NEAMȚ
Scrieți mai mult și trimiteți mai puține.

RADINA NELLY — LOCO
În general, epigramele pe care ni le-ați trimis nu sînt corecte. E foarte greșită părerea pe care o aveți într-una din ele:

*Îți trimit o epigramă
Ei, nu chiar s-o pui în ramă,
Dar la rubrica «rimate»
Merge. Că-i de-actualitate.*

Dacă nu este realizată din punct de vedere al formei și nu are haz, oricît ar fi de-actualitate, o epigramă să știți că nu merge la «rimate». Merge la coș.

SPERANȚA A.M. — LOCO
Desenele sînt slabe, poeziile la fel. În schimb, aveți o doză de umor în proză. «Atenție la cadouri» merită o oarecare atenție, cu excepția invectivelor din final și a halviței care nu mai e de actualitate. Poate o puteți înlocui cu altceva. Nu schița, ci halvița.

E. ZEIG — TIMIȘOARA
Ne trimiteți o poezie «filozofică» în care afirmați următoarele:

*De mîine vom trăi în anul care astăzi e la viitor
Iar anul care acum e la prezent, va fi trecut
Căci vremea-și toarce-ntr-una fuior după fuior
Noi, oamenii, n-avem nici-o clipită de pierdut.*

Cred că aveți dreptate. Mulți oameni își pierd timpul scriind în loc să citească.

EMIL P. — RÎMNICU VÎLCEA, ARGEȘ
Ne spuneți în scrisoare: «Deși sînt de mulți ani caricaturist, vă trimit totuși cîteva încercări în versuri».

Trimiteți, totuși, caricaturi.

PUȘCOV PETRU — ARAD
De ce să vă mințim? Nu prea aveți posibilități literare. Cel puțin, deocamdată. Poezia «Pescarul X», lipsită total de versificație, cu o exprimare cît se poate de plată, relatează un fapt banal: veșnicul pescar ghinionist care cumpără pește de la magazin spre a-și salva onoarea. Unde sînt faptele pe care spuneți că le observați zi de zi? Că pescari dînd năvală la «Alimentara» nu cred că vedeți în fiecare clipă.

COMANESCU AUREL — LOCO
Virtuozitate? Poate. Păcat că e făcută...
gratuit.

LANGA I. — IAȘI
Nu se observă nici un progres. Aceeași neglijență în versificație, aceeași lipsă de preocupare pentru o formă corectă. De pildă, în epigrama adresată «Unui distrat» nu ați rimat nici un vers.

*Deschis cînd uită robinetul
În apă camera se scaldă
Căci el cînd pleacă de acasă
Își lasă lucrurile... baltă.*

Dacă vi se pare atît de grea pînă și rimarea a patru versuri e mai bine s-o lăsați... baltă.

ROȘCA VASILE — CONSTANȚA
Reveniți. La alte idei.

ILIE MIHAI — LOCO
Subiectul e tratat la suprafață. E adică ușor, de respins.

IOSIF M. — TIMIȘOARA
Într-unul din catrene dați următorul sfat, altora:

*De te crezi epigramist
Nu se pare lucru trist
Dar să fie epigrame
Nu catren cu versuri albe.*

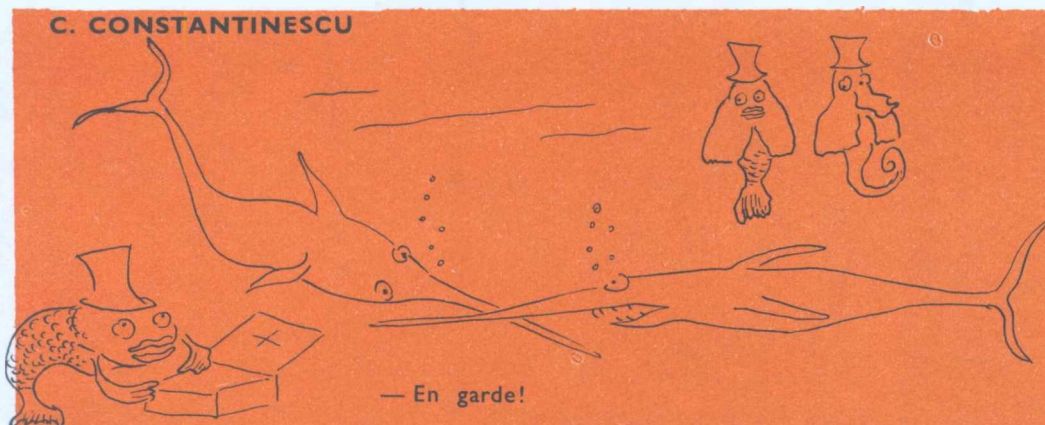
Probabil ați vrut să dați și un exemplu de catren cu... versuri albe. În sensul acesta l-am publicat și noi acum.

NICOLAE D. — LOCO
Unul dintre catrene, ne-a pus în față o dilemă și anume catrenul prin care ne rugați să vă spunem dacă e bine să lucrați mai departe:

*De nu, spuneți-mi
Să-mi văd de treabă
Și să trec la cei cu sapa
Dacă nu merge cu mapa.*

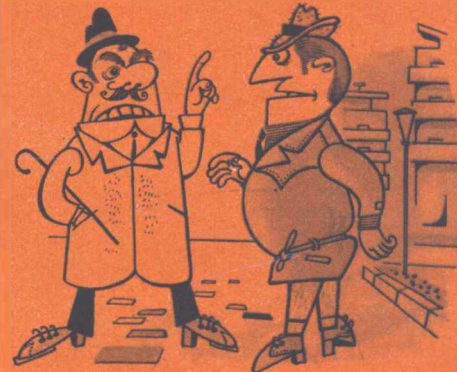
Pentru primele două versuri sărăcuțe și nerimate mai că v-aș trimite la sapă. Celelalte două parcă alunecă pe lingă mapă. Vedeți și dv. care dintre cele două posibilități vă «prinde» mai bine...

DEOCAMDATĂ, NU!
Popescu P. Gheorghe — com. Cetățeni, Argeș; Ionițoiu Nicoleta — Loco; Pușcasiu Ion — com. Măgura Ilvei, Cluj; Dragomir Nicolae — Loco; Marcu Em — com. Săveni, Suceava; Deac Ioan — Lupeni, Hunedoara; Ilie Mihai — Loco; Maller August — Alba Iulia; Dianu Ion — Medgidia; Tomescu Ion — Tg. Mureș; Năstase Maricel — Loco; Cîmpeanu Sever — reg. București; Duma Aurel, Ploiești; Peța C.V. — Caracal; Ilie M. Stan — Făgăraș; Ardeleanu Constantin — Iași; Delureanu — Cluj; Popovici Al. — Cluj.

sc. T, ap. I în Craiova, nu își achită taxele de întreținere decît prin hotărîre judecătorească.

AL. CLENCIU

— De ce nu-ți achiziți la timp întreținerea că tot trebuie s-o plătești în ultima instanță...
— ...judecătorească!

GOGOAȘA ÎNFURIATĂ

La Giurgiu, frumosul oraș de pe Dunăre, unde te poți delecta ori-cînd cu o gustoasă saramură de pește oceanic, funcționează bine-cunoscutul șantier naval. Aici se construiesc și se repară tot felul de vase fluviale. În ultima vreme, șantierul s-a profilat și pe fabricarea de gogoși... Tehnologia e simplă: fiecare realizare de plan este prevăzută cu gogoșa ei. Cu alte cuvinte, una se realizează și alta se raportează. Se raportează mai mult, deoarece conducerea șantierelor este destoinică, plină de elan și nu se mulțumește cu puțin.

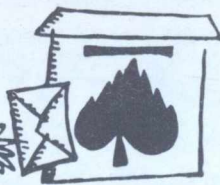
Astfel, ca să umfle nițeluz rezultatele muncii, s-a trecut în plan, ca realizare proprie, o serie de subsansambluri primite de la diverse uzina ca, de pildă, vinciuri, ancore și alte articole pe care le cunoaștem din concediile de pe litoral. Alții cu munca și dumnealor cu șunca!

Asta e, ca să vorbim în termeni marinărești, puțintică piraterie. Nu cu pistolul. Cu stiloul. Sau poate stimabilii au fost influențați cumva de Cota apelor Dunării. De ce la Drencova să crească cu 10 centimetri, la Turnul Severin să crească cu 8 centimetri și la Giurgiu să nu crească? Producția. Cu mai multe procente? Că n-o fi foc! Și dacă o fi foc, aici la Dunăre e apă berechet!...

În orice caz, mi-ați sugerat o idee, frați giurgiuveni! O idee teribilă. La sfîrșit de trimestru, în perioada împărțirii primelor, la realizările mele adaug producțiile colegilor mei Sadi Rudeanu și Mircea Pavelescu. Și dacă voi fi prins, nu-i bai. Vă dau un telefon și facem schimb de experiență.

Merci!

I.A.

URZICUȚO,

Să vezi ce-am pățit: avind de rezolvat ceva în legătură cu cartea mea de muncă pentru perioada cât am lucrat la Șantierul nr. 5 din Ploiești, care aparține de I.M.C.M. Brașov, am expediat o cerere. Și a ajuns jalba mea în mâna unuia pe nume I. Oprea, salariat al acestei unități, care nu numai că nu s-a ocupat de problema pe care am arătat-o în cerere, dar nici măcar n-a binevoit — deși era un caz urgent — să predea lucrarea altuia mai cu poftă de lucru decît el. Drept care, cererea pe care înșiruisem «of»-urile mele, a rămas în sertarul biroului său parcă prinsă în pioaneze. Ca să nu... miște! Dacă știam ce o să se întimple, luam din vreme măsură. Menționez pe plicul în care am expediat cererea următoarea formulă:

Către I.M.C.M. — Șantierul Nr. 5 Ploiești, Tovarășului I Oprea... în nici un caz!!

Baidoc Gh.
comuna Meseșeni de Sus, reg. Cluj

DRAGĂ URZICO,

Una boacănă te interesează? Dacă da, atunci să ți-o spun: echipa artistică a căminului cultural din comuna AGHIREȘU s-a deplasat la căminul cultural din Gîrbău pentru a prezenta piesa «Năpasta». O dată sosiți aici, tinerii actori au constatat cu o mirare a cărei intensitate este greu de descris, că sala căminului gazdă este ferecată ca un «safe» iar publicul ia-l de unde nu-i... Explicația și-a făcut însă imediat apariția. Nu s-a ocupat nimeni de popularizarea spectacolului ce fusese programat, deși — ținînd seama de dimensiunile Gîrbăului — problema nu era cituși de puțin dificilă.

De aceea zic că ar trebui să se evite în viitor asemenea situații și, cînd echipa artistică din comuna vecină va reveni în Gîrbău, să fie totul bine organizat ca să nu mai facă cale întoarsă interpreții cu... «Năpasta»'n spate!...

Popescu M.
com. Aghireșu, raionul Huedin

URZICO,

De regulă cumpăr lapte de la magazinul «Miorița», situat în Piața Kogălniceanu. De la o vreme însă, printre sticlele cu lapte primite de acest magazin de la Fabrica de produse lactate «București» se strecoară — ca să zic așa — și zeci de sticle în care laptele a fost introdus de vreo două zile. Și asta o constată cînd, după ce sosești acasă, guști din laptele cumpărat. În loc de lapte dulce, e un fel de lapte cu gust de lămîie în cel mai fericit caz...

Așa că, onor F.P.L. «București» trebuie să fie mai atentă cînd expediază pe rețea albele sale produse, că vorba ceea, nu se cuvîne s-o facă de oaie cu laptele de vacă!

Ilie Vasiliu, Loco

URZICO DRAGĂ,

Pe strada Pictor Verona nr. 1 se află o unitate căreia îi zice «Cadouri-Artizanat», și unde, ducîndu-mă să cumpăr un serviciu de cafea din ceramică (imitație de cobalt) gestio-

nara Covalcic Elena mi-a răspuns prompt și extrem de conștiincios: «N-avem» Dar să vezi minunăție! N-am apucat să ies din magazin cînd deodată și-a făcut apariția un inspector comercial, care a descoperit mai repede chiar decît ar fi făcut-o «Baronul» că în magazia de mină se află peste patru sute de cești de diferite calități.

Noroc de inspectorul acela, că altfel nici pomeneală să pot obține vreo ceașcă. De cînd cu povestea asta, nu mai fredonez melodia mea preferată: «Cu lă-u-ta-rii după mine»... că-i demodată. Acum cînd îmi vine, îi zic: «Cu in-spec-to-rul după mine, iară cumpăr, iară găsesc»... Că-i actuală!

T.M., Loco

Rubrică realizată de DAN MANOLESCU

TELEGRAMĂ

Felicităm Sfatul popular al raionului Horezu pentru superficialitatea cu care ne-a informat sau, mai exact, ne-a dezinformat în problema electrificării comunei Berbești. Sintem în schimb fericiți să semnalăm că tov. inginer Tunaru Ion n-are în această direcție nici o vină! Și cu asta s-a făcut lumină!

«URZICA»

J'aime flâner sur les grands boulevards

(urmare din pag. 3)

Adică nu chiar așa, dar cam așa vine: a fost trimis să se specializeze în Olanda într-un anumit proces tehnologic, a venit specializat și, după cinci luni a fost scos din producție primind sarcina de secretar al comitetului sindical pe întreprindere! Da, oameni buni, l-au specializat ca să-l scoată din producție! Parcă-i un film cu Harold Lloyd, pe cîntea mea! Alți specializați, la înapoierea din străinătate, au fost repartizați în alte munci decît cele pentru care pleaseră!

Și în nici una din cele două întreprinderi nu s-a folosit experiența celor trimiși în străinătate la specializare pentru ridicarea

nivelului profesional al muncitorilor și tehnicienilor din uzină!

În încheiere, stimați cititori, faceți socoteala cîți bani au costat aceste voiajuri pentru ne-specializare, cît a costat întreprinderea faptului că cei plecați au lipsit din producție, cît a ajutat la productivitate faptul că mai multe persoane au văzut muzeul Luvru, Champs Elysées, Moulin Rouge, Ermitajul, digurile Olandei, Varșovia reconstruită și altele și de ce trebuie văzute toate astea pe banii statului și nu pe banii proprii. Ca să nu mai socotim ce enorm revine pentru aceste uzine un magnetofon, fie el și cu patru piste! Păi zău că nu merită!

(urmare din pag. 11)

Ce-i al tău e și al meu, ce-i al meu e și al tău!

— Frumos din partea ei.

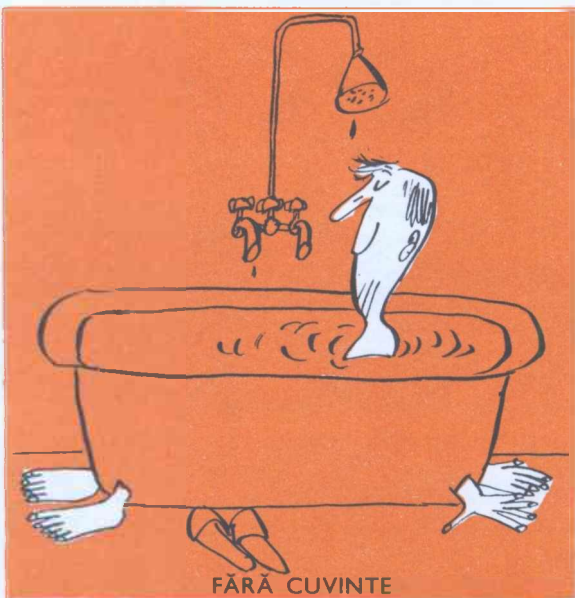
— De ce frumos? Eu nu am pus carnetul meu de C.E.C. și pe numele ei?

— Și cit aveai pe carnet?

— Vreo treisuteoptzeci de lei, plus dobînda... Nu era mare lucru, dar gestul contează. E drept că eu am tot ridicat din carnetul ei pînă n-am mai avut ce ridica. Cînd s-a dus la C.E.C. au apucat-o istericalele! S-a întors acasă și m-a întrebat unde sînt banii! Atunci n-am mai putut! Cum unde sînt? Ieșiri în oraș, restaurante, petreceri, cadouri, teatre, cinematografe... dar pe cite nu se duc banii! M-a făcut mincinos și escroc... auzi obrăznicie! Ei bine... cît sînt eu de calm, mi-am ieșit din pepeni... și am plecat!... Ei, acum la revedere și...

— Stai, Mitică, unde te grăbești?

— Am o întîlnire. Ce să fac, măi Costică, eu fără iubire sînt mort... Trebuie să-mi întemeiez un cămin, nu? E o femeie admirabilă!... Pa!

«URZICA»
REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția: Calea Victoriei nr. 25
Secția scrisori 14.60.34;
Secretariat de redacție
14.28.15;
Interurban 27
Tiparul executat la Combinatul Poligrafic
«Casa Științei»
44 601

— Am fost trimis la dv...